

Ririro

De Lachende Prins

Er was eens een boer met drie zonen en een dochter. De oudste zoon was heel slim. De tweede zoon was goed in onderhandelen. De jongste zoon, Stefan, had geen bijzonder talent. Maar zijn zusje Militza was dol op haar broer Stefan. Militza hield van de verhalen van haar broer. Hij maakte haar daarmee altijd aan het lachen. Stefan hield veel van zijn zusje en van het werk op de boerderij. Hij werkte hard en verzorgde de dieren die erg blij van hem werden.

Het koninkrijk waar het gezin van de boer woonde, werd geregeerd door een grote tsaar. Omdat de tsaar alleen een dochter had, liet hij haar opgroeien alsof ze een jongen was. Het meisje kreeg onderwijs van de grootste geleerden uit het land. De prinses had er moeite mee om steeds maar te leren. Er was geen tijd voor grapjes of gewoon lekker spelen.

Op een dag riep de prinses: 'Ik ben een prinses, dus wil ik ook de vrijheid om te doen wat ik graag zou willen!' 'Je praat als de dochter van een boer!', sprak de hofdame. 'Was het maar zo', floepte de prinses eruit. Toen de tsaar het hoorde, werd hij vreselijk boos. 'Wow! Wow!', was wat hij bulderde. Dat deed hij altijd als hij woedend was. En als dat gebeurde, verstijfde de prinses altijd. Maar ze werd koppig en riep naar haar vader: 'Ik ben het zat om die verhalen van die slaapverwekkende oude knarren aan te horen. Ik wil lachen! Ik wil plezier maken!'

De tsaar werd rood van woede en riep: 'Sluit deze jongedame op in haar kamer tot ze haar excuses aanbiedt.' De prinses liep met opgeheven hoofd de kamer uit en snauwde: 'Ik sluit mezelf wel op en eet geen broodkruimel tot je iemand stuurt die mij aan het lachen

maakt.' En de prinses meende wat ze zei. Urenlang at ze niets tot de tsaar aan haar bed kwam en zei dat ze alles mocht hebben wat ze wilde. 'Ik wil geamuseerd worden,' zei de prinses vastberaden. 'Stuur iemand die me aan het lachen maakt.'

De tsaar zag toen in dat hij zijn dochter weinig vermaak had geboden in haar jonge jaren en stuurde zijn mensen het land in om aan te kondigen dat hij iemand zocht die de prinses aan het lachen kon krijgen. Wie het lukte, mocht met haar trouwen en met haar het koninkrijk regeren. Dit nieuws bereikte Militza. Ze stond erop dat Stefan zich bij de tsaar zou melden.

De prinses was verrast door de frisse verschijning van de jonge boer. Stefan zelf was onder de indruk van de schoonheid van de prinses. Hij begon zijn verhaal. Het leek aanvankelijk een heel vreemd verhaal. Helemaal niet lachwekkend. Maar het maakte de prinses nieuwsgierig dus ze vroeg hem om verder te vertellen. Stefan knielde naast de prinses en fluisterde in haar oor: 'Zelfs als ik je aan het lachen maak, hoef je niet met me te trouwen. Trouw alleen met me als je dat wilt. Ik kom hier namens mijn zusje Militza. Zij wilde graag dat ik je aan het lachen zou maken. Ik denk dat zij je leuk vindt en dat zij denkt dat ik je leuk vind en ik denk dat ik jou ook leuk vind.'

'Nou, vertel verder,' onderbrak de tsaar het gefluister. En Stefan vertelde verder en de prinses begon naarmate het verhaal vorderde steeds meer te glimlachen tot ze uiteindelijk uitbarstte in het lachen. Toen stond Stefan op om te gaan en de tsaar zei tegen hem: 'Stefan, ik zal je rijkelijk belonen. Je hebt de prinses aan het lachen gemaakt en je hebt er niet op aangedrongen om met haar te trouwen. Je bent een goed mens. Ik zal je nooit vergeten.'

'Maar vader,' zei de prinses. 'Ik wil niet dat Stefan gaat. Ik vind hem leuk! Ik wil graag met hem trouwen.' Vol overtuiging voegde ze eraan toe: 'Als ik niet met Stefan mag trouwen, zal ik met niemand trouwen. Bovendien zal ik weer stoppen met eten!'

De tsaar begreep zijn dochter. Stefan bleek een goede man en was het gewend om hard te werken. Dat was wat het koninkrijk nodig had. Dus stemde hij toe.

Stefan en de prinses trouwden en sinds die dag was het kasteel alleen nog maar gevuld met gelach en vrolijkheid.